

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10C/154/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713201004
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2015:5713201004.10

Rozhodnutie

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843 proti žalovanej U.. W. W.S., E.. XX. XX. XXXX, I. A., K.. Ž. XXXX/XX, právne zastúpenej JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom v Prešove, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, právne zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, v konaní o zaplatenie 797,67 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žaloba žalobcu sa v celom rozsahu zamietá.

Žalobca je povinný žalovanej nahradiť trovy konania v sume 20,26 € a vedľajšiemu účastníkovi nahradiť trovy konania v sume 138,78 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalovanej a vedľajšieho účastníka číslo XXXXXXXXXXX/XXXX pod variabilným symbolom XXXXXXXX.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 24. 01. 2013 spresnenou podaním zo dňa 08. 04. 2013 sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 797,67 € spolu s 8,50 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 593,53 € od 29. 06. 2011 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Žalobca žalobu odôvodnil tou skutočnosťou, že pohľadávku voči žalovanej nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú uzavrel podľa § 524 a nasl. Obč. zák. ako postupník s postupcom Slovenskou sporiteľňou a.s. so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48. Postupca voči žalovanej nadobudol pohľadávku na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXX, ktorú uzavrel ako veriteľ so žalovanou ako dlžníčkou dňa 03. 02. 2006. Na základe tejto zmluvy Slovenská sporiteľňa a.s. poskytla žalovanej finančné prostriedky, ktoré žalovaná mala splácať podľa podmienok uvedených v zmluve. Keďže žalovaná porušila svoje povinnosti splácať úver riadne a včas, postupca odstúpil od zmluvy a vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala 797,67 € a pozostáva z istiny vo výške 593,53 € a z vyčísleného úroku z omeškania vo výške 204,14 €. Žalobca si úroky z omeškania uplatnil od 29. 06. 2011, to znamená odo dňa nasledujúceho od účinnosti postúpenia pohľadávky.

Podaním zo dňa 04. 04. 2013, ktoré na súd došlo 08. 04. 2013 svoj vstup do konania zahlásil vedľajší účastník na strane žalovanej, ktorý potom aj podal odpor voči platobnému rozkazu, ktorým súd pôvodne vo veci rozhodol. Vo svojom odpore vedľajší účastník poukázal na spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy a uviedol, že úverová zmluva bola v nesúlade so zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, predovšetkým s jeho ustanoveniami § 4, čo má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Veriteľ totiž môže od spotrebiteľa požadovať úrok alebo poplatky, ktorú sú uvedené v zmluve, ak uvedené nie sú požadovať ich nemôže. Čo sa týka dlžných splátok úveru,

je súčasne potrebné, aby žalobca špecifikoval, z ktorých dlžných splátok, za ktoré obdobie pozostáva pôvodná istina a kedy nastala splatnosť tej, ktorej splátky, z čoho sa skladajú, čo obsahujú jednotlivé splátky. Súčasne vzniesol námietku premlčania nároku uplatneného žalobou. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku považoval podmienku predlžujúcu premlčaciu lehotu na 10 rokov.

V priebehu konania žalovaná udelila plnú moc právnenému zástupcovi vedľajšieho účastníka, ktorý súčasne začal zastupovať aj žalovanú.

K odporu vedľajšieho účastníka sa vyjadril žalobca podaním z 31. 08. 2013, ktorým namietal právo vedľajšieho účastníka vzniesť námietku premlčania a podať odpor voči platobnému rozkazu. Súčasne polemizoval z vedľajším účastníkom pokiaľ šlo o jeho argumentáciu v súvislosti s dohodou o uznaní dlhu a jeho splátkach. keďže žalobca so žalovanou uzavrel dohodu o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní záväzku, v dôsledku čoho sa premlčacia doba predĺžila na 10 rokov.

Súčasne namietal vstup vedľajšieho účastníka do konania.

Súd túto námietku považoval za nedôvodnú a zamietol ju uznesením sp. zn. 10C/154/2013 zo dňa 24. 10. 2013.

Podaním zo dňa 17. 03. 2014 žalobca spresnil žalobu a bližšie špecifikoval z čoho pozostáva istina vo výške 593,53 € a úrok z omeškania vo výške 204,14 €. Súčasne do spisu pripojil výpoveď zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty - SPOROnákup karty, ktorú dala Slovenská sporiteľňa a.s. so sídlom v Bratislave žalovanej listom zo dňa 18. 01. 2008 a do spisu pripojil históriu obrátov na úverovom účte.

Na pojednávaní v dňoch 22. 10. 2015 a 17. 12. 2015 súd vykonal dokazovanie čítaním listín pripojených do súdneho spisu.

Žalujúca strana na žalobe zotrvala a žiadala rozhodnúť v zmysle podanej žaloby.

Právny zástupca vedľajšieho účastníka a žalovanej žiadala žalobu zamietnuť poukazujúc na skutočnosti, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z dôvodov, ktoré už žalovaná strana uviedla vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe, je neplatná.

V súvislosti s otázkou platnosti postúpenia pohľadávky pri dodržaní ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách č. 483/2001 Z. z. žalujúca strana uviedla, že účelom ustanovenia § 92 Zákona o bankách je úprava výnimiek z bankového tajomstva, pričom toto ustanovenie nič nehovorí o platnosti postúpenia pohľadávky ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Hlavný účel § 92 Zákona o bankách bol aj podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku bankou. Z uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Obč. zák.. Nedoručením tejto výzvy môže byť spojená len sankcia vyplývajúca zo Zákona o bankách.

K tomuto podaniu žalobca opätovne pripojil listinné dôkazy preukazujúce uzavretie úverovej zmluvy ale aj výzvu banky, adresovanú žalovanej zo dňa 15. 06. 2010, ktorou banka žiada žalovanú, aby pohľadávku vo výške 725,92 €, s ktorou je v omeškaní ku dňu 31. 05. 2010, zaplatila najneskôr do 10 dní od doručenia výzvy inak Slovenská sporiteľňa pristúpi k zvereniu vymáhania predmetnej pohľadávky do mandátnej správy tretej osobe, ktorý bude žalovanú kontaktovať.

K problematike sa potom vyjadril vedľajší účastník a súčasne aj žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu zo dňa 30. 11. 2015, v ktorom uviedli, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli dňa 03. 02. 2006 zmluvu o vydaní a používaní platobnej karty spolu s dodatkom č. 1, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úverový rámec vo výške 20 000 Sk. Pohľadávka z predmetnej zmluvy o úvere mala byť postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 06. 2011 na žalobcu. Žalovaná strana je však odlišného názoru ako žalobca, ktorý opieral, pokiaľ ide o výklad ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách svoje vyjadrenie o názor doc. T. a totiž, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie povinností pri postupovaní pohľadávky v kontexte § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, to znamená odoslanie

písomnej výzvy zo strany banky, ak je dlžník v omeškaní a jej doručenie. Došlo k tým k poručeniu § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. a je nutné posudzovať úkon postúpenia pohľadávky na základe zmluvy o postúpení ako neplatný právny úkon podľa § 39 Obč. zák., v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky. V konaní nie je sporné, že došlo k vypovedaniu predmetnej zmluvy o úvere výpoveďou zo dňa 18. 01. 2008, na základe ktorej skutočnosti, s ohľadom na dátum podania žaloby na súde dňa 24. 01. 2013, je pohľadávka v celom rozsahu premlčaná. Predmetná dohoda žalobcu o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní záväzku je nekalou obchodnou praktikou a preto v jej dôsledku nemohlo dôjsť k predĺženiu premlčacej doby.

Na pojednávaní dňa 17. 12. 2015 právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že nedisponuje dokladom preukazujúcim odoslanie výzvy z 15. 06. 2010 žalovanej.

Po vypočutí argumentácie účastníkov konania súd vykonaným dokazovaním zistil tento skutkový stav veci:

Dňa 03. 02. 2006 uzavrela Slovenská sporiteľňa a. s. so sídlom v Bratislave ako banka a žalovaná ako majiteľka účtu zmluvu o vydaní a používaní platobnej karty, ktorou jej bol okrem iného určený aj hotovostný aj bezhotovostný limit vo výške 20 000 Sk.

Dňa 03. 02. 2006 bol k zmluve uzavretý aj dodatok č. 1, ktorým sa banka a držiteľ karty dohodli, že výška kartového rámca bude 20 000 Sk, úroková sadzba bola dohodnutá na 16,80 % ročne, splatnosť úrokovo mesačne k poslednému dňu v mesiaci, konečná splatnosť kartového rámca posledný deň platnosti platobnej karty.

Na základe zmluvy mala banka vydať držiteľovi platobnú kartu a poskytnúť mu platobné prostriedky vo výške kartového rámca za podmienok stanovených touto zmluvou. Kartový rámec bol držiteľ karty oprávnený čerpať platobnou kartou alebo výberom hotovosti na obchodnom mieste. Držiteľ karty bol povinný pravidelne mesačne k 15-temu dňu príslušného kalendárneho mesiaca poukazovať bezhotovostným prevodom na kartový účet peňažné prostriedky vo výške 5 % z kartového rámca, to znamená 1 000 Sk a to až do splatenia pohľadávky. Ak bola pohľadávka nižšia ako 5 % kartového rámca držiteľ karty bol povinný poukázať na kartový účet peňažné prostriedky minimálne vo výške pohľadávky.

Podľa článku V ods. 8 zmluvy, banka bola oprávnená zmluvu vypovedať bez uvedenia dôvodu, pričom výpoveď nadobudla účinnosť dňom doručenia výpovede držiteľovi karty.

Z výpovede zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty bolo preukázané, že banka listom z 18. 01. 2008 vypovedala zmluvu o vydaní a používaní platobnej karty, pričom dlh žalovanej k tomuto dňu predstavoval sumu 18 541,00 Sk a banka ho žiadala bezodkladne vyrovať na kartový účet.

V konaní nebol produkovaný dôkaz preukazujúci odoslanie a doručenie tejto výzvy žalovanej.

Uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a žalovanou mal súd preukázané, jednak zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0915/2011/CE, ktorú uzavrela banka ako postupca so žalobcom ako postupníkom dňa 28. 06. 2011 ale aj oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré banka urobila listom zo dňa 18. 07. 2011 adresovaným žalovanej. V konaní nebol produkovaný dôkaz preukazujúci odoslanie a doručenie tohto oznámenia.

Dňa 18. 06. 2012 uzavrel žalobca so žalovanou dohodu o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku. Žalovaná identifikovaná v tejto dohode ako dlžníčka podľa článku 2 tejto dohody uznávala, čo do právneho dôvodu a výšky, záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzavretej so Slovenskou sporiteľňou a.s. č. 352343904. Tento článok neuvádzal dátum uzavretia zmluvy. Dlh bol uznaný vo výške 593,53 €, pričom mali byť uznané nešpecifikované náklady na inkasné konanie vo výške 119,65 €.

Podľa presvedčenia súdu táto dohoda nebola uzavretá platne, nakoľko pokiaľ ide o špecifikáciu záväzku, ktorý mala žalovaná uznať, záväzok žalovanej je bližšie nešpecifikovaný a teda neurčitý, nakoľko číslo zmluvy, resp. číslo zákazníka uvedené v článku 2 tejto dohody, nie je číslom zmluvy, z ktorej mal vzniknúť dlh žalovanej voči Slovenskej sporiteľni. Samotná zmluva nie je špecifikovaná jej pomenovaním

a dátumom uzavretia. Preto táto dohoda postráda určitosť pokiaľ ide o záväzok, ktorý je žalovanou uznávaný a v dôsledku tejto skutočnosti je podľa presvedčenia súdu podľa § 37 ods. 1 Obč. zák. neplatná.

Žalobca do spisu pripojil aj výzvu banky zo dňa 15. 06. 2010, ktorou mala banka vyzvať žalovanú, pred postúpením pohľadávky, na vyrovnanie záväzku vo výške 725,92 €, v ktorej výške ho evidovala banka voči žalovanej k 31. 05. 2010. Podľa výzvy mala žalovaná zaplatiť tento dlh do 10 dní od doručenia výzvy. V konaní však opätovne nebol produkovaný dôkaz preukazujúci odoslanie tejto výzvy bankou a už vôbec nie dôkaz preukazujúci doručenie tejto výzvy žalovanej.

Táto skutočnosť, podľa presvedčenia súdu, spôsobuje neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky voči žalovanej z banky na žalobcu a preto podľa presvedčenia súdu, žalobca nepreukázal svoju vecnú legitimáciu v spore a totiž, že na základe platnej zmluvy o postúpení pohľadávky banky voči žalovanej, stal sa nositeľom práva, resp. nositeľom pohľadávky vo vzťahu k žalovanej.

V čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky totiž platilo ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, podľa ktorého ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Z citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva zákonný predpoklad postúpenia pohľadávky banky na iný nebankový subjekt, ktorým je v zmysle prvej vety citovaného ustanovenia omeškanie klienta banky nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní a písomná výzva banky adresovaná klientovi na zaplatenie tohto dlhu. Žalobca síce produkoval dôkaz, ktorý mal preukázať, že banka vyhotovila výzvu z 15. 06. 2010, pre žalovanú, avšak neprodukoval dôkaz preukazujúci, že táto výzva bola vôbec žalovanej odoslaná a už vôbec neprodukoval dôkaz preukazujúci, že výzva z 15. 06. 2010 bola žalovanej doručená alebo aspoň, že sa dostala do jej poznávacej sféry. Za takýchto okolností súd nemal preukázaný základný predpoklad vyžadovaný Zákomom o bankách pre postúpenie pohľadávky z banky na iný nebankový subjekt, ktorým je žalobca.

Súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že toto ustanovenie nerieši otázku platnosti postúpenia pohľadávky z banky na nebankový subjekt ale len otázku prelomenia bankového tajomstva. Je samozrejmé, že banky ako inštitúcie, ktoré sa zaoberajú poskytovaním peňažných služieb a úverov svojim klientom, majú v rámci Zákona o bankách uložený celý rad povinností, ktoré musia pri svojej činnosti dodržiavať a takéto povinnosti napríklad nemajú iné subjekty, ktorými sú nebanky, v tomto prípade žalobca.

Ak zákonodarca zákonom stanovil podmienky, ktoré musí banka dodržať pred postúpením pohľadávky, okrem iného písomnú výzvu klientovi na zaplatenie dlhu, sledoval tým ochranu klientov banky a stanovil v tomto zákone ďalšie pravidlá pre postúpenie pohľadávky nad základný rámec, ktorý v ustanoveniach § 524 a nasl. stanovuje Občiansky zákonník.

Ak banka zákon porušila nedodržaním ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách a nevyzvala žalovanú na zaplatenie dlhu pred postúpením pohľadávky, porušila tým zákon a preto je následné postúpenie pohľadávky podľa presvedčenia súdu neplatné v zmysle ust. § 39 Obč. zák., podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

Súd preto dospel k presvedčeniu, že žalobca nepreukázal platné postúpenie pohľadávky banky voči žalovanej na seba a teda svoju vecnú legitímáciu v spore a preto jeho žalobu považoval za nedôvodnú. Súd preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

Žalovaná bola v konaní plne úspešná a preto jej a aj vedľajšiemu účastníkovi, ktorý vystupoval v spore na obranu jej práv patrí náhrada účelne vynaložených trov konania. Obaja účastníci na strane žalovanej boli totiž zastúpení rovnakým právnym zástupcom. Vedľajšiemu účastníkovi vznikli právnym zastúpením trovy, ktoré pozostávajú z odmeny právneho zástupcu vedľajšieho účastníka za 2 úkony právnych služieb po 51,45 € a z režijného paušálu 7,81 € za každý z týchto dvoch úkonov právnej služby, pričom k týmto úkonom patrí prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie odporu voči platobnému rozkazu. Ďalej vedľajšiemu účastníkovi vznikli trovy vo výške 20,26 €, ktoré si uplatnil za právne zastúpenie pri podaní odvolania voči uzneseniu Okresného súdu Martin sp. zn. 10C/154/2013 z 03. 04. 2014, kde uplatnil odmenu za tento úkon vo výške 25,73 €, režijný paušál vo výške 8,04 € a 20 % DPH vo výške 6,75 €. Tieto trovy tak celkovo predstavovali sumu 40,52 €, z čoho právny zástupca vedľajšieho účastníka uplatnil, ako trovy vedľajšieho účastníka, len polovicu tejto sumy, teda 20,26 €. Celkovo potom trovy právneho zastúpenia, ktoré vznikli vedľajšiemu účastníkovi predstavujú sumu 138,78 €. Žalovanej vznikli trovy len vo výške 20,26 € a to titulom právneho zastúpenia za odvolanie voči uzneseniu Okresného súdu Martin sp. zn. 10C/154/2013 z 03. 04. 2014, kde právnenému zástupcovi žalovanej za tento úkon patrila odmena vo výške 25,73 €, režijný paušál vo výške 8,04 € a 20 % DPH vo výške 6,75 €. Táto suma potom predstavovala 40,52 € a z tejto sumy, rovnako ako u vedľajšieho účastníka, právny zástupca žalovanej uplatnil 20,26 €. Trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka a žalovanej boli vypočítané podľa Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Po vyhlásení rozsudku a ani do jeho vyhlásenia už právny zástupca žalovanej a vedľajšieho účastníka iné trovy konania neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vynesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.